

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 380. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167178784320/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Rigsdalers-Hedlens Hændelser.

Nr. 16.

There was a time, indeed, I fretted myself about the mistakes of government, like other people; but finding myself every day grow more angry, and the government growing no better, I left it to mend itself.

Mistakes of a night.

Halvtredstydtyvende Kapitel.

Hvori ingen Fortsættelse følger.

Fortfættelse i næste Nummer. Med disse Ord tog jeg Afsted fra mine Læsere for en temmelig lang Tid siden, og forgjæves har man ventet paa Opfyldelsen af mit giivne Løfte. Til denne Udeblivelse — hvorfor jeg herved med en saare dyb Reverens for det ærede PUBLICUM afklægger min skyldigste Rudskyldning — har man behøvet per conjecturam at angive adskillige Aarsager. Nogle have troet, at jeg hertil havde en eller anden politisk Grund, og disse have igjen delt sig i saa mangfoldige forskjellige Meninger, at jeg blot med Dyrreueften deraf skulde være i Stand til at udfylde en Høben Sider,

There was a time o. l. o. Der var virkelig en Tid, da jeg ligesom andre ærgrede mig over Regeringens Misgæb; men da jeg mærkede, at jeg blev vredere og vredere for hvert Dag, der gik, medens Regeringen ikke blev bedre, overlod jeg den til sig selv. — per conjecturam, formodningsvis

hvilket jeg dog af gode Grunde afholder mig fra, og anmærker alene, at man med disse Ordinger kun har villet sætte en lille Blet paa min Tænkesaade og saa kunstl. tilkjendegive, at denne Ledselses var et Symptom af en Sygdom, der maatte staa i Udbrud hos mig. Andre derimod, der have haft til Hensigt at nedtrykke mine ringe Gæver, bestynde mig enten for Uformuenhed til at fuldende, hvad jeg en Gang har begyndt, eller og anse de mig for en imitator servum pecus og tro, at jeg herudi har villet sætte min Bog i nogen Vished med Sundhedsbogen — si parva magnis componere fas est; thi denne er i en kongelig Afdelt, og min Bog i en ydmyg og lille Oktav —, der ophørte med Nr. 8 den 15. Oktbr. 1790, efter at have lobet Læsere i Nr. 6 nogle Høvelvandskopper til det Brændevin, som Forfatteren havde istjænket for dem. Nogle have troet, at Ledselses var Aarsagen dertil, og — hvo her vel Taalmodighed til at anhøre alle de anførte Aarsager?

Ja, havde jeg end tusend Munde,
Og tusend Tunger i hver Mund,
Sag dem dog ej opragne Lunde,

endstjært der dog kunde siges en artig Høben med saa mange Taleredskaber.

At skrive Bøger — vel at mærke, naar det ikke er en Forfatter sigegyndigt, hvad og hvordan han skriver — er sandelig et majsommeligt Arbejde og lønnes sjælden med andet end med Ridsydninger og Ubehageligheder. Det er ikke for intet, at den taalmodige Job, naar han, næsten hylsefærdig under sine Pinsers Byrde, toler med en ædel Selvbevidsthed om sin Gudsirngt, Retfærdighed og Skyld, om sin Villighed imod sine Tjenestefolk, om sin Barmhertighed imod fattige og fæderløse; naar han ønsker Straf over sig, i Fald han nogen Sinde havde bedrevet Ugubert, glædet sig over sin Sjendes

imitator servum pecus o: en af den laveste Efterberøft — Sundhedsbogen, se Noter S. 341. — si parva magnis componere fas est, hvis det naar an at sammenligne smaat med stort.